

Bilag 1.

Lønningsraadet.

Christiansborg, København K.

Den 30. April 1927.

I Skrivelse af 9. d. M. — J. Nr. 4 A. 488 — har Kirkeministeriet paa Foranledning af Folketingets Lønningsudvalg udbedt sig en Udtalelse fra Lønningsraadet om følgende 2 Lovforslag:

- I. Forslag til Lov om Ændringer i Folkekirkens Lønningsvæsen udenfor København og Frederiksberg m. m. af 30. Juni 1922.
- II. Forslag til Lønningslov for Folkekirkens Tjenestemænd m. fl. i København og Frederiksberg.

Saaledes foranlediget skal Lønningsraadet udtale følgende:

Til Forslag Nr. I.

Under Punkterne 1, 2 og 22 er der stillet Forslag om, at de Stiftsprovsterne, Domprovsten i Roskilde og Provsterne tillagte særlige Vederlag, der hidtil er benævnt „Honorarer“, fremtidig benævnes „personlige Tillæg“ og gøres pensionsgivende. Dette Forslag kan Lønningsraadet ikke tiltræde. Efter Arten af de paagældende Ydelser er disse ikke knyttet til en bestemt Person eller fastsat under Hensyn til personlige Forhold; de er derimod knyttet til en bestemt Virksomhed eller Stilling og forbliver ved Personskifte ved Stillingen. Dersom man — af de i Bemærkningerne til Forslaget paapegede Hensyn — ønsker at gennemføre en lønningsmæssig Forbedring for de paagældende i Form af at gøre de omtalte Ydelser pensionsgivende, bør der om disse kun anvendes Udtrykket „et pensionsgivende Løntillæg“. Ogsaa dette maa Raadet imidlertid fraraade. En Ordning, hvorefter der gives Pension af en bestemt Merydelse, der netop kun er beregnet at skulle oppebæres, saa længe vedkommende har en vis særlig Funktion, er principielt uheldig og vil kunne medføre Vanskeligheder i Tilfælde af den paagældendes Forflyttelse til andet Embede, hvor han ikke faar denne særlige Ydelse eller Dækning for den gennem normalt lønningsmæssigt Avancement. Lønningsraadet maa i Henhold hertil tilraade, at de nævnte Vederlag forbliver ikke pensionsgivende, og da Betegnelsen Bestillingstillæg utvivlsomt er den, der bedst dækker over det virkelige Forhold, skal man henstille, at dette Udtryk anvendes, hvorved bemærkes, at der gennem en Forhøjelse af Tillæget vil være Mulighed for, dersom det findes rigtigt, at tage Hensyn til det Merarbejde, den nyeste Lovgivning maatte have medført for Provsterne.

Forslaget under Punkt 11 foreslaas affattet saaledes: „Kordegne, der den 1. Juli 1927 er ansat i 1ste Honorarklasse, oppebærer dog vedblivende 6 000 Kr. aarlig i Honorar“.

Da Lovens § 31 allerede indeholder Hjemmel til ved Ledighed at fastsætte Honoraret uden Hensyn til Bestemmelserne i §§ 22, 23 og 24, kan Forslaget under Punkt 12 formentlig kun sigte paa de Indehavere af Stillinger efter §§ 22 og 23, som var ansat, da Loven af 30. Juni 1922 traadte i Kraft. Det henstilles, at denne Overgangsbestemmelse sammenarbejdes med den nugældende § 31.

Det under Punkt 13 fremsatte Forslag om, at Fradraget for Tjenestebolig paa Landet nedsættes til henholdsvis 400, 200 og 100 Kr. aarlig, maa Lønningsraadet af principielle Grunde fraraade. De Hensyn, der er anført i Bemærkningerne som Grundlag for en saadan generel Nedsættelse af Boligfradraget, gælder ikke overalt og langt fra i lige Grad for alle Præsteembeder paa Landet, og de vil derhos kunne paaberaabes af en Række Tjenestemænd i de forskellige Statsetater, saaledes at en generel Nedsættelse som den foreslaede vilde kunne medføre meget betænkelige Konsekvenser for hele Statens Lønningsordning. Raadet maa indtrængende tilraade at der for Præsterne paa dette Punkt som hidtil anvendes Regler, der principielt falder sammen med Statstjenestemandslovens.